

El jou de Jesús

Dc, 1/07/2020 per Josep Maria Solà

[Mirant el text](#)

El capítol onzè de l'evangeli de Mateu s'inicia amb la visita que fan a Jesús els enviats de Joan Baptista; aquests li fan la pregunta clau: "Ets tu el qui ha de venir o n'hem d'esperar un altre?". La identitat de Jesús és una qüestió clau no tan sols en aquest capítol, sinó en la totalitat de l'evangeli. Aquest diumenge llegirem els darrers versets d'aquest capítol (Mt 11,25-30); s'hi agrupen diverses dites sobre Jesús que, si algun denominador comú tenen, és mostrar Jesús com un mestre de saviesa. El llenguatge és molt diferent al de l'apocalíptica, lluny, per tant, de tremendismes i efectes espectaculars. Els versets 25 i 26 són una lloança dirigida a Déu pel fet de revelar als senzills el que ha estat amagat als savis; el verset 27 és una exclamació - pregària amb que Jesús agraeix a Déu, el Pare, la confiança que li ha dipositat; els versets 28 -30 recullen la invitació a sotmetre's al jou de Jesús.

En la primera part apareixen dos grups ben contrastats: En els senzills cal veure-hi la petita comunitat de Mateu, ubicada a la ciutat d'Antioquia, i que, seguint la crida de Jesús, viu enfrontada a la prepotent sinagoga local amb qui ha trencat qualsevol lligam i en tensió als valors ideologia i saviesa que imposa l'imperi dominant; per extensió, els petits són els marginats, els menystinguts pel poder i la societat, els dèbils, els febles. Els savis i entesos són la elit religiosa i política, centrada tan sols en la defensa dels seus interessos, és incapaç de reconèixer que Jesús és l'enviat amb capacitat per revelar el projecte alliberador de Déu. Ells són els que el món ha reconegut com a savis però són incapaços de reconèixer els camins de Déu.

A la segona part, veiem com Jesús es presenta com la revelació del Pare. Quan diu que el Pare ho ha posat tot a les meves mans, vol dir que Déu ha autoritzat Jesús com el seu enviat a fi de revelar el seu projecte alliberador. Després de la destrucció de Jerusalem pel romans, els savis rabins jueus cercaven en Moisès, la Torà i els seus llibres una explicació d'aquell desastre. Els romans també tenien rituals de revelacions divines. El coneixement de Jesús no es val d'aquests sistemes, ni prové de missatges d'àngels, somnis o visions, sinó que té el seu origen en una estreta relació amb Déu, el Pare. El que pretén el verset és afirmar que la revelació autèntica i definitiva dels plans de Déu ha tingut lloc en Jesús. No cal cercar cap més camí de revelació.

Veniu a mi és una crida a formar part del grup de Jesús. Així comença la tercera part. En el text hi ressona la crida que fa la saviesa: "Veniu a mi gent sense experiència. Als qui no teniu seny us dic: Veniu a menjar el meu pa" (Pr 9,4s). Jesús, saviesa de Déu fa la seva crida. Els cansats i afeixugats no són tant els atabalats pel compliment dels preceptes de la Llei, sinó els que suporten el dur treball, sotmesos a unes estructures polítiques i socioeconòmiques injustes imposades pel domini imperial romà i els que li fan costat.

Jesús proposa acceptar el seu jou. Els rabins parlaven sovint del jou de la Llei (Aboth 3,5), però sempre en forma de lloança perquè acceptar el jou de la Llei evitava la submissió a altres jous dels poders mundans. Jesús no promet alliberar-se de qualsevol mena de jou sinó que invita a acceptar el seu, diferent d'altres jous, inclús el de la Llei que, per la seva complexitat, s'havia convertit en una càrrega insuportable (Mt 23,4). El jou de Jesús és suau, és a dir, no fa mal. Un jou

ben distribuït reparteix la càrrega equitativament i fa el treball més fàcil. El jou fa que dos bous treballin junts, units. Si Jesús invita a acceptar el seu jou és que ens vol units a ell en el treball de la construcció del Regne.

Diumenge 14 durant l'any 5 de Juliol de 2020